

opusdei.org

Homilija na otvorenju Godine vjere

Ako danas Crkva pokreće novu Godinu vjere i novu evangelizaciju, to nije u čast obljetnice, već zato što za to postoji veća potreba, čak veća od one prije pedeset godina!

11.10.2012.

HOMILIJA SVETOG OCA BENEDIKTA
XVI

Trg svetog Petra, 11.listopada 2012.

Draga braćo biskupi,

draga braćo i sestre!

Danas, pedeset godina nakon otvaranja Drugog vatikanskog koncila, s velikim veseljem počinjemo Godinu vjere. Drago mi je pozdraviti sve vas, osobito Njegovu Svetost Bartolomeja, Patrijarha Konstantinopola i Njegovu Preuzvišenost Rowana Williams, nadbiskupa Canterburya. Poseban pozdrav ide patrijarsima i nadbiskupima istočne Katoličke Crkve i predsjednicima biskupskih konferencija. Kako bi ponovo oživjeli Koncil, kojeg su neki od prisutnih i sami imali milost iskusiti – i njih pozdravljam osobitom ljubavlju – ovo je slavlje obogaćeno s nekoliko posebnih znakova: procesijom otvorenja kojom se želi prisjetiti one kojom su koncilski oci ušli u ovu Baziliku; visoko uzdizanje kopije knjige Evanđelja koja se koristila na

Koncilu; slanje sedam konačnih poruka Koncila i Katekizma Katoličke Crkve što ću napraviti prije blagoslova na samom kraju. Ti nam znakovi pomažu ne samo pamtiti već nam također nude mogućnost da nadvladamo običnu komemoraciju. Pozivaju nas da dublje uđemo u duhovna kretanja koja su karakterizirala Drugi vatikanski koncil, da ih posvojimo i da ih razvijamo prema njihovom istinskom značenju. A njihovo je pravo značenje bila i ostala vjera u Krista, apostolska vjera, potaknuta nutarnjom željom da se Krista prenese drugima, svim ljudima tijekom hodočašća Crkve putevima povijesti.

Godina vjere koju danas započinjemo harmonijski je povezana s cijelim Crkvenim putem tijekom posljednjih pedeset godina: od Koncila, preko učenja Sluge Božjega Pavla VI koji je proglasio Godinu vjere 1967., potom

slijedi veliki jubilej 2000.godine kojim je blaženi Ivan Pavao II ponovo predstavio Isusa Krista čovječanstvu kao Spasitelja, jučer, danas i zauvijek. Između ova dva Pape, Pavla VI i Ivana Pavla II, postoji duboko i profinjeno zajedništvo, osobito o Kristu kao središtu svemira i povijesti, i što se tiče apostolske nestrpljivosti da ga se proglasi cijelom svijetu. Isus je središte kršćanske vjere. Kršćanin vjeruje u Boga čije je lice otkrio Isus Krist. On je ispunjenje Pisama i njihov konačni interpretator. Isus Krist nije samo objekt naše vjere, već, kako piše u pismu Hebrejima, on je „Početnik i Dovršitelj vjere.“ (12:2).

Današnje nam Evanđelje govori da je Isus Krist, posvećen od Oca po Duhu Svetomu, istinski i trajni subjekt evangelizacije. „Duh Gospodnji na meni je jer me pomaza! On me posla blagovjesnikom biti siromasima“ (Lk 4:18). Ova Kristova zadaća, ovaj se

njegov pokret nastavlja u prostoru i vremenu, stoljećima i po svim kontinentima. To je pokret koji počinje s Ocem i, po moći Duha, ide kako bi donio blagovijest siromasima, na materijalni i na duhovni način. Crkva je prvi i neophodni instrument ovog Kristovog rada jer je s njim povezana poput tijela svojoj glavi. „Kao što mene posla Otac i ja šaljem vas“ (Iv 20:21), kaže Uskrsnuli svojim učenicima i dahnuvši u njih dodaje: „Primate Duha Svetoga“ (Iv 20:22). Po Kristu, Bog je osnovni subjekt evangelizacije svijeta; ali sam je Krist želio prenijeti svoju zadaću Crkvi; on je to učinio i nastavlja to činiti sve do kraja vremena izlijevajući svoga Duha na učenike, istog onog Duha koji je sišao nad njega i ostao u njemu tijekom njegovog zemaljskog života, dajući mu snagu u radu - „proglasiti sužnjima oslobođenje, vid slijepima, na slobodu pustiti

potlačene, proglasiti godinu milosti Gospodnje.“ (Lk 4:18-19).

Drugi vatikanski koncil nije želio obrađivati pitanje vjere u jednom određenom dokumentu. Bio je, međutim, potaknut željom da se potpuno iznova uroni u kršćanska otajstva kako bi ih plodno mogao prenijeti vremenitom čovjeku. Sluga Božji Pavao VI, dvije godine nakon završetka Koncila, ovako je to izrazio: „Čak iako se Koncil ne bavi isključivo vjerom, on o njoj priča na svakoj stranici, prepoznaje njezin vitalni i nadnaravni karakter, pretpostavlja da je potpuna i jaka te na njoj gradi svoja učenja. Trebamo se samo prisjetiti nekih koncilskih izjava kako bi shvatili esencijalnu važnost koju Koncil, sačinjen od crkvene doktrinalne tradicije, daje vjeri, istinskoj vjeri koja za svoj izvor ima Krista, a Crkveno Učiteljstvo za svoj kanal“ (opća audijencija, 8.ožujka 1967.)

Nadalje Pavao VI govori: „Sada pogledajmo onoga tko je sazvao Drugi vatikanski koncil i otvorio ga: blaženog Ivana XXIII. U svom pozdravnom govoru na ovakav je način predstavio osnovnu svrhu Koncila: „Ono što iznad svega zabrinjava Ekumenski Koncil je ovo: da se sigurno čuva sveti polog kršćanske doktrine i da se uspješnije podučava [...] Prema tome, osnovni cilj ovog Koncila nije rasprava o ovoj ili onoj doktrinalnoj temi... Koncil nije zbog toga potreban... [ali] ova sigurna i nepromjenjiva doktrina, koju se vjerno treba poštivati, treba se istraživati i predstavljati na način koji odgovara potrebama našeg vremena” (AAS 54 [1962], 790,791-792).“

U svjetlu ovih riječi možemo razumjeti ono što sam i sam osjetio u to vrijeme: tijekom Koncila postojala je emocionalna napetost dok smo se suočavali sa zajedničkom zadaćom

da u naše vrijeme zasja istina i ljepota vjere, bez da žrtvujemo zahtjeve sadašnjosti ili je ostavimo vezanom za prošlost: vječna prisutnost Boga odzvanja u vjeri, nadilazi vrijeme i mi je možemo samo spremno dočekati u našoj vlastitoj neponovljivoj svakodnevicu. Zato vjerujem da je najvažnija stvar, osobito u značajnim prilikama poput ove, u cijeloj Crkvi opet oživjeti tu pozitivnu napetost, tu nestrpljivost da se Krista ponovo navijesti čovjeku. Ali, kako ovo nutarnje povjerenje u novu evangelizaciju ne bi ostalo samo ideja ili se izgubilo u zbunjenosti, treba ga izgraditi na čvrstim i preciznim temeljima, a ti su temelji dokumenti Drugog vatikanskog koncila, mjestu gdje pronalaze svoj izraz. Upravo sam zato često inzistirao na potrebi za vraćanjem na „pisma“ Koncila – odnosno na njegove tekstove – kako bi se iz njih također izvukao njihov autentični duh i zato sam ponavljao

da se u njima treba pronaći prava ostavština Drugog vatikanskog koncila. Pozivanje na dokumente sprječava nas od odlaska u ekstremnu nostalgiju i prevelikog odstupanja, a dopušta da se prigrli ono što je novo i to u kontekstu kontinuiteta. Koncil nije formulirao ništa novo u pitanjima vjere niti je želio zamijeniti nešto staro. Radije je gledao način na koji se ista vjera može nastaviti živjeti u današnje vrijeme, da ostane živa vjera u svijetu promjena.

Ako se postavimo u zajedništvo autentičnog pristupa kojeg je blaženi Ivan XXIII želio dati Koncilu, bit ćemo u stanju spoznati ga tijekom ove Godine vjere, slijedeći isti put Crkve dok se ona neprestano trudi produbiti polog vjere koji joj je Krist povjerio. Koncilski su oci željeli vjeru predstaviti na značajan način; te ako su se s povjerenjem otvorili dijalogu s modernim svijetom to je bilo zato

što su bili sigurni u svoju vjeru, u čvrstu stijenu na kojoj stoje. U godinama koje su uslijedile, mnogi su se nekritično odnosili prema dominantnom mentalitetu dovodeći u sumnju same temelje pologa vjere čije istine, nažalost, više nisu bili u stanju prihvatiti.

Ako danas Crkva pokreće novu Godinu vjere i novu evangelizaciju, to nije u čast obljetnice, već zato što za to postoji veća potreba, čak veća od one prije pedeset godina! A odgovor kojeg treba dati ovoj potrebi jest onaj kojeg su Pape priželjkivali, zajedno s koncilskim ocima, i koji se nalazi u dokumentima Koncila. Čak se i inicijativa za osnivanjem pontifikalnog koncila radi promocije nove evangelizacije, na čemu se osobito zahvaljujem u Godini vjere, treba shvatiti u ovom kontekstu. Prošla desetljeća vidjela su napredak duhovnog „opustošenja“. U Koncilsko je vrijeme već bilo moguće, s

nekoliko tragičnih stranica povijesti, iščitati kakav bi život ili svijet bio bez Boga, a sada to svaki dan oko sebe gledamo. Ovo se ništavilo proširilo. Ali iz početaka ove pustinje, iz ovog ništavila, iznova možemo iskusiti radost vjerovanja, njezinog vitalnog značenja za nas, muškarce i žene. U pustinji otkrivamo vrijednost onoga što je neophodno za život; a i u današnjem svijetu postoje nebrojeni znakovi, često interpretirani implicitno ili negativno, žedi za Bogom, za ultimativnim smislom života. I u pustinji postoji potreba za ljudima vjere koji, svojim vlastitim životima, pokazuju put prema obećanoj zemlji i održavaju nadu na životu. Život vjere otvara srca prema milosti Božjoj koja nas oslobađa pesimizma. Danas više nego ikada, evangeliziranje znači svjedočenje novog života kojeg Bog preoblikuje i tako pokazuje put. Prvo nam čitanje govori o mudrosti putnika (usp. Sir 34:9-13): putovanje je metafora za

život, a mudar je putnik onaj koji je naučio umijeće življenja i može ga dijeliti sa svojom braćom – kao što je bilo s hodočasnicima na putu svetog Jakova ili sličnim putevima koji su, ne slučajno, ponovo postali popularni zadnjih godina. Kako to da toliko mnogo ljudi danas osjeća potrebu poći na to putovanje? Nije li to zato što tamo, barem intuitivno, pronalaze značenje našeg postojanja u svijetu? Ovo je tada način na kojeg si možemo prikazati Godinu vjere: hodočašće u pustinjama današnjeg svijeta uzimajući sa sobom samo neophodno: ni torbe, ni kruha, ni novaca, ni dviju haljina – kao što je Gospodin rekao onima koje je poslao (usp. Lk 9:3), samo Evanđelje i vjeru Crkve koju jasno izražavaju koncilski dokumenti poput Katekizma Katoličke Crkve objavljenog prije dvadeset godina.

Poštovana i draga braćo, 11.listopad 1962.godine bila je svetkovina

Presvete Djevice Marije, Majke Božje. Povjerimo njoj Godinu vjere, kao što sam to i učinio prošli tjedan kada sam išao na hodočašće u Loreto. Neka Djeвица Marija uvijek sja poput zvijezde na putu nove evangelizacije. Neka nam pomogne u djelo pretvoriti riječi apostola Pavla: „Riječ Kristova neka u svem bogatstvu prebiva u vama! U svakoj se mudrosti poučavajte i urazumljujte! [...] I sve što god riječju ili djelom činite, sve činite u imenu Gospodina Isusa, zahvaljujući Bogu Ocu po njemu!” (Kol 3:16-17). Amen.

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/homilija-na-otvorenju-
godine-vjere/](https://opusdei.org/hr-hr/article/homilija-na-otvorenju-godine-vjere/) (4.04.2025.)